

Jul. Lassen: Obligationsrettens alm. Del 3. Udgave Side 611—612 og 622—627, Evaldsen: Vekselloven Side 307—309 og Rasting: Den danske Veksel- og Checklovgivning, Side 211—212. Iøvrigt henvises til Udtalelserne under Nr. 43 og 44 i Bilag B. Sp. 4579—82.

Til § 17.

Paragraffen giver Regler om Fortabelse af Indsigelser og maa forstaaes som givende Udtryk for de Regler om Fortabelse af Indsigelser, der er gældende i dansk Ret paa Basis af Frd. af 9. Februar 1798. I Paragraffen udformes imidlertid Reglen saaledes, at Indsigelser ikke fortabes overfor den Vekselindehaver, »som ved Erhvervelsen af Vekslen med Vidende og Vilje har handlet til Skade for Debitor«, hvilket vil sige: forsætligt har handlet til Skade for Debitor. Idet henvises til Udtalelserne under Nr. 45 i Bilag B. Sp. 4581 og til Forhandlingerne i Genève 1930 Side 291 og ff., bemærkes, at det af Hensyn til tysk og østrigsk Ret var ønskeligt i denne Forbindelse at finde et Udtryk, der kunde anvendes i Stedet for Begrebet »ond Tro«, uden dog at ændre det Indhold, man f. Eks. efter nordisk Retsopfattelse lægger ind i dette Begreb paa det heromhandlede Omraade. Efter langvarige Forhandlinger enedes man om at bruge det ovenfor citerede Udtryk, som saaledes ikke er brugt i den Hensigt at indføre nogen Ændring i hidtil gældende dansk Ret.

Hverken Bestemmelserne i denne Paragraf eller Bestemmelserne i § 16 medfører Ændring af Reglerne i Retsplejelovens § 444.

Til § 18.

Bestemmelsen svarer til Forskrifterne i V. L. § 16.

Til § 19.

Den i § 19 indeholdte Bestemmelse om Panteendossementer findes ikke i V. L. Da Bestemmelsen i § 19 i sin Tid vedtoges i Haag-Konventionen af 1912, blev der tillige vedtaget en Reservation, som de skandinaviske Regeringer bestemte sig til at benytte, og hvorefter Bestemmelsen ikke skulde optages i de skandinaviske Veksellove. En lignende Reservation er denne Gang ikke vedtaget, og § 19 maa derfor optages i den nye Veksellov, selv om Bestemmelsen ikke kan anses for nødvendig i dansk Ret.

Iøvrigt henvises til Forhandlingerne i Genève 1930 Side 201 og ff.

Forelagte Lovforslag m. m.

Til § 20.

§ 20 giver om det saakaldte »Efterendossement« nogle nærmere Regler, som næppe kan anses for gældende efter V. L., se Evaldsen: Vekselloven Side 61 og ff.

Kapitel III.

Om Akcept.

Til § 21.

Reglen i § 21 stemmer i det væsentlige med Forskrifterne i Veksellovens § 17. Adgangen til at forevise til Accept er ved § 21 begrænset til Tiden indtil Vekslens Forfaldsdag. I Modsætning til hvad der var gældende efter Veksellovens § 17, kan Forevisning til Accept i visse Tilfælde forbydes, ligesom der kan fastsættes Friste for Forevisning, jfr. § 22. Naar det i § 21 i Slutningen foreskrives, at Forevisningen skal ske paa det Sted, hvor Trassaten bor, maa dette forstaaes saaledes, at en Forevisning altid vil være retteligen foretaget, naar den foretages paa Bopælen. Om en Veksel, naar Bopæl ikke er angivet, og ej heller kan bestemmes efter Reglen i § 2, 3. Stk., kan forevises paa Forretningsstedet, hvis dette kendes, maa overlades til Domstolenes Afgørelse.

Til § 22.

De i § 22 foreskrevne Bestemmelser har visse Tilknytningspunkter i V. L.'s §§ 17 og 19. Den indeholder dog flere nye Bestemmelser baade om Paabud og navnlig om Forbud mod Forevisning til Accept af Veksler. I sidstnævnte Henseende bestemmer Paragraffens 2. Stk., at Trassenten i Vekslen kan forbyde dens Forevisning til Accept, medmindre det drejer sig om en Veksel betalbar hos en Trediemand, eller en Veksel betalbar paa et andet Sted end det, hvor Trassaten bor, eller en Eftersigtsveksel. I 4. Stk. er der tillagt enhver Endossent Ret til at foreskrive, at Vekslen skal præsenteres til Accept med eller uden Fastsættelse af Tidsfrist for Præsentationen, dog ikke hvis Trassenten har bestemt, at Vekslen ikke skal accepteres. Bestemmelsen maa forstaaes saaledes, at hvis en Endossent i Strid med en af Trassenten given Præsentationsforskrift foreskriver en anden Frist, kan dette kun betyde, at Endossementet virker som sine obligo, hvis ikke den af Endossenten foreskrevne Frist overholdes, jfr. iøvrigt Bestemmelsen i § 53 in fine, hvorefter en Endossents Fastsættelse af en Frist for Præsentation kun